

Arrest

nr. 214 606 van 21 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 17 december 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2018 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, maakt op 27 november 2018 het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 6 december 2018 met nr. 213 615 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing verworpen, aangezien de verzoekende partij werd vrijgesteld.

Op 5 december 2018 neemt de bevoegde staatssecretaris het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die op 12 december 2018 aan de verzoekende partij betekend werd. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : [A.O.]

voornaam : [H.]

geboortedatum : 01.01.1999

geboorteplaats :

nationaliteit : Ethiopië

in voorkomende geval, ALIAS: [O.A.] °25.01.1999; [H.A.O.] ° 25.01.1999; [A.H.] °25.01.1999; [H.A.] °25.01.1999.

vastgehouden wordt te Steenokkerzeel 127bis met het oog op overdracht aan Italië in toepassing van Verordening 604/2013

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in 127bis naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Italië op 04.07.2018. Op 09.07.2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 21.07.2018 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Op 10.08.2018 werden de Italiaanse autoriteiten op de hoogte gesteld van de verdwijning van betrokkene en werd de verlenging van het akkoord tot 18 maanden gevraagd.

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 27.11.2018 aan de politie WPR Oost Vlaanderen dat hij naar Engeland. Betrokkene gaf aan dat hij niet terug naar zijn herkomst land kan wegens politieke redenen. Verder geeft hij aan dat hij niet ziek is en dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België. Op 03.12.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij asiel gevraagd had in Duitsland en deze aanvraag niet ten gronde behandeld. Het eerste land waar hij asiel had aangevraagd is Duitsland en niet Italië. Verder laat betrokkene weten dat hij psychologische problemen heeft en dat hij niet wil terugkeren naar Italië. Hij wil niet steeds veranderen. Betrokkene zegt ook dat hij geen familie heeft in België en maakt uitdrukkelijk duidelijk dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens

de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op 03.12.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij asiel gevraagd had in Duitsland en deze aanvraag niet ten gronde behandeld. Het eerste land waar hij asiel had aangevraagd is Duitsland en niet Italië. Betrokkene wil niet terugkeren naar Italië. Hij wil niet steeds veranderen.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 27.11.2018 aan de politie WPR Oost Vlaanderen dat hij niet terug naar zijn herkomst land kan wegens politieke redenen.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Ethiopië, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018, SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016,) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin- Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van

het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Italië momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielvverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 27.11.2018 aan de politie WPR Oost Vlaanderen dat hij niet ziek is.

Op 03.12.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij psychologische problemen heeft. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 27.11.2018 aan de politie WPR Oost Vlaanderen dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België.

Op 03.12.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij geen familie heeft in België.

Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

VASTHOUDING

[...].

Op 10 december 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op terugleiding (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest van 13 december 2018 met nummer 213 870 wordt de schorsing van voormelde beslissing bevolen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In zoverre verzoekende partij de maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van 5 december 2018 eveneens zou aanvechten wijst de Raad op het volgende.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar zij wordt vastgehouden openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij geeft aan dat zij zich momenteel bevindt in het gesloten centrum met het oog op een overdracht.

De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij geconfronteerd wordt met een overdrachtsbesluit waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en zij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3.2, 5, en 17.1 van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

3.2.1.1. De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat: **“TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL**

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij meerdere malen dat verzoeker heeft gesteld dat hij psychologische problemen heeft en dat hij niet wil terugkeren naar Italië. Tevens werd een medische attest (stuk 2) voorgelegd gedurende de voorgaande procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid en werd gedurende de zitting tevens telkens duidelijk melding gemaakt van zijn precare psychologische toestand.

Verwerende partij wist derhalve dat verzoeker een kwetsbaar profiel had, doch had zij bij redelijke twijfel minstens een deugdelijk kwetsbaarheidsonderzoek moeten doorvoeren en individuele waarborgen moeten verzoeken bij de Italiaanse overheidsdiensten.

Inzake beslissingen betreffende een terugdrijving, dan wel een overdracht onder de Dublin III-verordening, zijn de Belgische autoriteiten namelijk verplicht een deugdelijk en individueel onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van het artikel 3 EVRM. In voorliggend dossier is dit niet gebeurd, hetgeen tevens uit de bestreden beslissing kan blijken.

Verwerende partij stelt op zeer algemene wijze dat de Italiaanse overheidsdiensten op stilzwijgende wijze hebben ingestemd met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Zij baseert vervolgens haar beslissing op “twee toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato Daniela di Rado, ‘Asylum information Database – National Country Report – Italy, last updated 21.03.2018, SFH/OSAR, ‘Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees in Italy’, Bern, augustus 2016)”. Dat het UNHCR daarnaast geen rapporten heeft gepubliceerd. Dat derhalve dient vastgesteld te worden dat er “op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd behandeld zouden worden.”

Dat verwerende partij, teneinde een poging te doen aan haar verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek tegemoet te komen, in de bestreden beslissing stelt dat betrokkene meld psychologische problemen te hebben en dat “op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan der dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld.” Dat verwerende partij voorts geen enkel onderzoek voert naar de mogelijkheden tot het verkrijgen van psychologische bijstand en accommodatie voor verzoeker, noch enige melding maakt van het verzoeken van individuele waarborgen. Dat de overdracht impliciet werd aanvaard, kan enkel wijzen op de afwezigheid van individuele waarborgen in voorliggend dossier.

Deze beoordeling komt bevreemdend over bij verzoeker, daar het medische attest dat hij reeds meerdere malen heeft overgemaakt aan verwerende partij duidelijk het volgende vast stelt: “Mr. a tout juste 19 ans. Tres jeune lourd passé et grande souffrance psychologique. Suivi par nos soins au Hub. S’il vous reste des places, es til possible de lui accorder une priorité en fonction de vos possibilités?” (stuk 2) Dat verzoeker voorts meermaals melding maakte van zijn problematische psychologische gezondheid, hetgeen tevens blijkt uit de bestreden beslissing. Dat ook zijn gastvrouw zich de nodige zorgen maakt omtrent zijn psychologische gezondheid en melding maakt van een zeer ernstige problematiek. (stuk 3 -5)

Verwerende partij dient bij het nemen van een besluit tot overdracht rekening te houden met alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten. Andermaal dient verzoeker te benadrukken dat hij kon vaststellen dat dit niet gebeurde in voorliggend dossier. Verzoeker heeft derhalve duidelijk naar voor gebracht dat hij een zeer kwetsbaar profiel heeft, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent te kunnen beweren. Verwerende partij heeft deze overwegingen geenszins in rekening gebracht.

Dat verwerende partij overigens geenszins kan opwerpen dat voorgelegde elementen niet voldoende pertinent overkomen, daar zij, conform artikel 21 en 22 van de opvangrichtlijn (2013/33/EU) rekening dienen te houden met de kwetsbaarheid van de betrokken personen en hierbij tevens dienen te beoordelen of betrokkene bijzondere opvangbehoeften heeft. Dat zij deze verplichting geheel naast zich neerlegt, door na te laten een deugdelijk onderzoek te voeren naar de opgeworpen kwetsbaarheid van verzoeker.

Verwerende partij is bovendien gehouden tot het voeren van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek naar het bestaan van een reëel risico voor een schending van artikel 3 EVRM. Zij dient haar besluit te baseren op alle gegevens die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten. Verzoeker stelt psychologische problemen te kennen en legde in het verleden reeds een medisch attest voor. Dat verwerende partij deze elementen op deugdelijke wijze had moeten onderzoeken. Dat verwerende partij, indien zij dit noodzakelijk achtte om de waarachtigheid van deze verklaringen van verzoeker te beoordelen, een *proprio motu* onderzoek diende te voeren.

Dit werd tevens vastgesteld door het EHRM:

“97. However, the rules concerning the burden of proof should not render ineffective the applicants’ rights protected under Article 3 of the Convention. It is also important to take into account all the difficulties which an asylum-seeker may encounter abroad when collecting evidence (see Bahaddar, cited above § 45, and, mutatis mutandis, Said, cited above, § 49). Both the standards developed by the UNCHR (paragraph 12 of the Note and paragraph 196 of the Handbook, both cited in paragraphs 53-54 above) and Article 4 § 5 of the Qualification Directive recognise, explicitly or implicitly, that the benefit of the doubt should be granted in favour of an individual seeking international protection.

98. The Court notes that, as far as the evaluation of the general situation in a specific country is concerned, a different approach should be taken. In respect of such matters, the domestic authorities examining a request for international protection have full access to information. For this reason, the general situation in another country, including the ability of its public authorities to provide protection, has to be established proprio motu by the competent domestic immigration authorities (see, mutatis mutandis, H.L.R. v. France, cited above, § 37; Hilal, cited above, § 60; and Hirsi Jamaa and Others, cited above, § 116). A similar approach is advocated in paragraph 6 of the above-mentioned Note issued by the UNHCR, according to which the authorities adjudicating on an asylum claim have to take “the objective situation in the country of origin concerned” into account proprio motu. Similarly, Article 4 § 3 of the Qualification Directive requires that “all relevant facts as they relate to the country of origin” are taken into account.»

Dat, indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Italië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en de afwezigheid van toegang naar medische en psychologische zorgen. Dat zij bovendien het nieuwe Salvini-decreet dat in werking trad op 5 oktober 2018 in rekening had moeten brengen.

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan als asielzoeker, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van de nodige medische zorgen.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO's om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Italië. Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn. Dat, gelet op de gewijzigde politieke situatie in Italië en de wetswijziging die met het Salvini-decreet sedert 5 oktober 2018 in werking zijn getreden, informatie van augustus 2016 niet langer pertinent kan worden geacht. Dat verwerende partij minstens rekening had moeten houden met de inwerkingtreding van het Salvini-decreet, doch dat dit geenszins uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken.

Verzoeker behoort immers, conform de beschikbare landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Italië, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is. Dat verzoeker bovendien te kampen heeft met een verregaande psychologische problematiek.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde:

[...]

bepaalde rapporten - een “zo nauwkeurig mogelijk onderzoek” heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Italië conform de Dublin III-verordening. Het laatste element werd hierboven reeds uitvoerig uiteengezet.

Verzoeker verwijst in casu naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening.

In eerste instantie verwijst verzoeker naar het AIDA-rapport omtrent Italië:

“[...]”

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het voorliggende verzoek op stilzwijgende wijze werd aanvaard. De Italiaanse overheden zullen derhalve geen ondersteuning bieden, noch vooraf informeren welke Questura verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker zal reeds vanaf zijn aankomst in de luchthaven aan zijn lot worden overgelaten.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met de recente wijzigingen door het Salvini-decreet, [...] Verzoeker wenst voetnoot 56 van ditzelfde rapport te benadrukken dat niet enkel de UNHCR haar bezorgdheden heeft uitgedrukt, doch dat ook de Commissioner for Human Rights haar bezorgdheden kenbaar heeft gemaakt.

Dat verwerende partij in het licht van deze wijzigingen derhalve diende te onderzoeken wat de gevolgen van dit decreet zijn voor kwetsbare asielzoekers, die nu niet meer in de SPRAR-locaties terecht kunnen. Uit rapporten blijkt immers dat de SPRAR-locaties niet alleen bedoeld waren voor gezinnen met minderjarige kinderen, maar ook voor andere kwetsbare asielzoekers. Verwerende partij is voorts ook niet ingegaan op de bredere gevolgen die het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties kan hebben voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen. Gelet hierop is verzoeker van oordeel dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen.

Dat verzoeker derhalve, eens toegekomen in Italië, aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven. Dat verzoeker nochtans, gelet op zijn kwetsbare profiel van verzoeker van internationale bescherming met een psychologische problematiek de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen vereist.

Dat verzoeker in het verleden verschillende trauma's heeft opgelopen, waardoor hij heden psychologische begeleiding vereist, blijkt uit het medische attest. (stuk 2) Dat in Italië ook hiervoor geen aandacht is, noch zorgen voor worden aangeboden.

“[...]”

Dat MSF voorts nog aanstipt dat “Finally, very serious critical issues concern mental health services. In addition to the lack of cultural mediators (whose presence is judged to be even counterproductive for the purpose of taking care of the patient, as in Udine and Bolzano) there are significant shortcomings in the skills of ethno-psychiatry and a lack of continuity of care for people with psychiatric disorders.”

Dat er derhalve wel degelijk structurele tekortkomingen zijn betreffende de toegang tot de asielprocedure en de toegang tot voldoende opvangmogelijkheden en de toegang tot medische en psychologische zorgen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. Dat zeker in voorliggend dossier de toegang tot de medische diensten, meer specifiek psychologische ondersteuning ondermaats is en een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhalen en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een

risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Italië. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Italië.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

3.2.1.2. Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – weerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land

en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar medische problematiek naast zich neerlegt, alhoewel zij deze problematiek met stukken staft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing een stuk van Artsen Zonder Grenzen heeft bijgebracht. In voormeld stuk wordt gewezen op haar psychologisch lijden en het gegeven dat de verzoekende partij door artsen zonder grenzen in hun "HUB" wordt opgevolgd. Er wordt verder geen andere informatie medegedeeld. Het stuk dateert van 9 augustus 2018. Op basis hiervan wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd: *"Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid."* Door opnieuw hetzelfde attest aan het verzoekschrift te voegen, zonder bijkomende medische stukken, hoewel uit de e-mails van mevrouw H.M. blijkt dat de verzoekende partij ook een psychiater geraadpleegd heeft, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Daarenboven werd de verzoekende partij op 17 december 2018 nogmaals door de centrum-arts geraadpleegd. De centrum-arts concludeerde dat de verzoekende partij *"niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM."* De verklaringen van mevrouw H.M. hebben slechts een beperkte bewijswaarde nu er niet aangetoond wordt dat zij een medische opleiding heeft gehad. Daarenboven blijkt uit haar verklaringen geen ziektebeeld, maar eerder dat de verzoekende partij lijdt aan stress ten gevolge van haar vasthouding en de Dublin-procedure die werd opgestart. Ook wordt niet uiteengezet waarop het risico op zelfmoord steunt. Ter terechtzitting haalt de advocaat van de

verzoekende partij aan dat zij door de psychologische dienst van het gesloten centrum opgevolgd wordt. Hiervan ligt echter geen begin van bewijs voor. Op basis van de stukken die heden voorliggen maakt de verzoekende partij geen ernstige psychologische problematiek aannemelijk en bijgevolg ook geen bijzondere kwetsbaarheid.

De verzoekende partij voert wel terecht aan dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing met alle elementen die zij kende, dan wel redelijkerwijs had moeten kennen, rekening had moeten houden in het kader van het deugdelijk en rigoureuus onderzoek dat artikel 3 van het EVRM vereist. De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij rekening had moeten houden met “*Salvini-decreet*” dat op 5 oktober 2018 in werking getreden is. De verzoekende partij licht kort het voormeld decreet toe. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zowel UNHCR en de Commissioner for Human Rights hun bezorgdheden kenbaar hebben gemaakt.

Het is inderdaad zo dat uit de stukken die de verzoekende partij bijbrengt blijkt dat het UNHCR op 5 november 2018 en de Commissioner for Human Rights op 15 november 2018 hebben aangegeven dat ze bezorgd zijn dat voormeld decreet een negatieve impact zal hebben op Italiaans opvangsysteem. Uit hetgeen dat de verzoekende partij bijbrengt blijkt dat het decreet een aantal veranderingen in de opvang van vreemdelingen in Italië tot gevolg heeft. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de wetswijzigingen in Italië en de gevolgen ervan voor de CAS-opvangvoorzieningen in Italië nu de toegang tot de SPRAR-opvanglocaties beperkt wordt. In de bestreden beslissing wordt daarenboven aangegeven dat er momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten. In de nota met opmerkingen wordt omtrent voormelde wetswijzigingen in Italië geen nadere informatie bijgebracht. Ook wordt niet uiteengezet wat de gevolgen van deze wetswijzigingen zijn voor het opvangnetwerk. In het kader van een zorgvuldig onderzoek op grond van artikel 3 van het EVRM komt het *in casu* aan de verwerende partij toe om te onderzoeken of voormelde wetswijziging een zodanige structurele verslechtering van de opvangomstandigheden in Italië veroorzaakt dat Dublinterugkeerders een reëel risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Thans kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde heeft nagelaten om bij het treffen van de thans bestreden maatregel een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van de verzoekende partij naar Italië.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is op het eerste gezicht gegrond.

De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd, zodat is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer van rechtswege vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (cf. artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet).

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan een gebrek aan een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarnaar de verzoekende partij bij de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, is dit in casu het geval.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de bestreden akte (met uitzondering van de beslissing tot vasthouding waarvoor de Raad niet bevoegd is) bij uiterst dringende noodzakelijkheid in haar tenuitvoerlegging geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2018 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS